

คำว้าเหือบินมาเชียงใหม่ (๔)

ก วิจารณ์ว่าคงจะทำการมั่วแต่ชาติปางก่อน จึงต้องมาถูกจำคุกในชาตินี้ เมื่ออยู่คนเดียวก็แอบร้องไห้ด้วยความน้อยใจในโชคชะตา

76 มีชลนัย	ไหลลงภิก ๗	บ่หายเหือดแห้งสักวัน
ทรงความทุกข์	อยู่ไปตามกรรม	จำเป็นได้ทำ เหมือนไข่กินข้าว
กินคาบโด	กินกับน้ำให้	มีหัวอกในซ้าซุ
77 คั้นรอมน้ำตา	ก็ตาเต็มคุด	พรี่องรำไห้ทั้งวัน
สไบพ้อตุ้ม	พ้อชุ่มน้ำตา	คั้นเด็ก ๗ มา หลับนอนไม่ได้
เด็กอิงฝา	สะก้านงไห้	มีหัวอกในตำค้อย

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากทำผิดจริงก็จะไม่เสียใจ แต่ที่เสียใจเพราะถูกใส่ความกลั่นแกล้ง แม้จะดำเนินชีวิตเหมือนคนปกติ ยังไม่วายถูกรังแก

78 โทษเท่าปลายผม	ตัดมนผ่าร้อย	ก็หาไม่ได้ไหนเลย
ข้าเป็นเช่นนี้	อนิจจาเหย	คั้นพอนี้เฮย ได้ทำเลาสร้าง
ก็บเสียใจ	เยื่องใดสักถ้าน	นับได้ความแพ้วว่าง
79 ซ้อขโมยควาย	ย่องข้วยลักซ้าง	มาถามลิตซ่าเองา
บไซเยยะร้าย	บิบเบียนหิงสา	คำซาราวี ญิงชายเสพสร้าง
ทำมาหากิน	เหมือนเมืองเหมือนบ้าน	บไซยินความแพ้วพัด
80 ขึ้นช่องย่องเบา	ปล้นเจ้าเอาทรัพย์	ก็หาบได้สักที
บได้ลอบลัก	เอาเมียไพหนี	ออกจากบุรี ประเทศเขตบ้าน
ตีชิงวิ่งราว	ก็บได้สร้าง	แลผุงญิงเราลูกไห้

กวีคือแสนประชานะราษฎรไม่เคยฆ่าคนตาย ไม่เคยแย่งชิงเงินของผู้ใด แต่กลับถูกผู้อื่นใส่ความให้ร้ายจนต้องได้รับโทษ

81 บ่ฆ่าคนตาย	บ่ทนายคนไว้	บ่ม้วยมิงหน้าเอาเงิน
อาชญาเท่าซ้าง	บ่อ้างเหลือเกิน	ทื่อได้บังเอิญ กฎหมายท่านห้าม
พ้อยหาโทษตรา	หนาหน้าใหญ่กว้าง	แบ่งความมาใส่ไห้
82 ทื่อได้ตกงงาน	ราคาญทุกขี้ไร	บ่สังเวชซ้าชายดำ
ปรู้วารู้	บ่หันว่าหัน	หาเอาค่า ทำกรรมไห้ซ้า
หมายเอากันตาย	ว่าวายม้วยหน้า	ก็ตามเวลาเพื่อนั้น

ผู้ที่ใส่ความนั้นแม้จะเป็นพระภิกษุ ก็ยังกล่าววาจาเท็จ หมายจะทำลายแสนประชานะราษฎรให้ถึงตาย แต่สุดท้ายพระก็มรณภาพไปก่อน คงจะเป็นเพราะกรรมเวรนั้นตอบสนองทันตา เหมือนกับโตมาบนขอบมูยาตินเผาที่ใช้สูบบุหรี่

83 นุเวรเป็น ๗	ร้อยชั้นพันชั้น	หล้างไตชอบชั้นมูยา
สุดแต่เป็นตุ้	ก็ยงมูสา	ได้มรณา ว่าวายม้วยหน้า
หมายเอาซ้าตาย	ซ้าตายก่อนซ้า	เพราะแบ่งวาหาหยาบซ้า

ในคำว้าบทสุดท้ายกวีแต่งไว้เพียงวรรคเดียว โดยบรรยายว่าถึงจะตายที่ไหน หัวก็ยังหันไปสูฟ้าตามวิบากกรรมของตน

84 เถิงตายหัดโด	ก็หัวหัดฟ้า	ตามวิบากซ้าคนชาย ก่อนแล

กวีผู้แต่งคือแสนประชานะราษฎรแต่งคำว้าเหือบินจบเพียงแค่นี้ ไม่มีหลักฐานว่าท่านต้องโทษเป็นเวลากี่ปี นั่นคือเรื่องราวเมื่อ 79 ปีที่แล้ว

ปีนี้ พ.ศ.2551 สนามบินเชียงใหม่เปลี่ยนไปจากเดิม แม้จะมีเครื่องบินลำใหม่เกิดขึ้น ก็มีเพียงพิธีเจิมโดยพระสงฆ์ ไม่มีการเรียกขวัญนักบินกับเครื่องบินเหมือนแต่ก่อน สังคมเปลี่ยนแปลงไม่มีใครเหือเครื่องบินอีกแล้ว

เมื่อเป็นศูนย์กลางการบินในภาคเหนือ เชียงใหม่ก็มีทั้งดีทั้งเสีย ดีในด้านการเดินทาง แต่ก็ย่อยยับทางวัฒนธรรม ลัทธิธรรมในข้อนี้ยากที่จะแก้ไข หากมุ่งแต่เม็ดเงินเพียงอย่างเดียว นึกถึงเชียงใหม่ก็อดจะคิดถึงหลวงพระบางไม่ได้

เชียงใหม่เมืองมรดกโลก ผมฝันเฟื่องเกินไปจริงๆ